

นักรบบนหลัง ม้าขาว

นักรบขี่ม้าสีขาวกลับจากสงคราม
สิ้น

เกราะเหล็กทั้งห้าและหนัก
เขาหนักเกราะ แต่มีน้ำหนักทั้งเกราะ
และคน

ยามเที่ยงวัน เกราะเหล็กคือเหล็ก
ร้อนหุ้มกาย
ลมเย็น ในนี้อาจสัมผัสผิวกายเลย
แต่เขายืนดีกับเสียงนกเสียงกา

เขายังคับม้าผ่านขอกธรร และ
น้ำตก
แต่มีแบกเขาผ่านหน้าผา และ
หุบเหว

เขาอ่อนเปลี้ยเพราะหนักเกราะ
แต่มีพลังแรงเพราะหนักทั้ง
เกราะและคน
ทั้งม้าทั้งคนผ่านทางมาไกล
แต่ทางที่จะต้องผ่านก็ยังมีอีกไกล

เขารู้ว่าที่ผ่านมาก็อะไร
แต่ไม่รู้ว่าจะข้างหน้ามีอะไร
เขาไม่ใช่คนตาบอด
เขาเพียงแต่มองไกลไม่เห็น

เขาผ่านมาถึงทุ่งกว้าง
ทุ่งกว้างและไกลจนสุดลูกหูลูกตา
มันสุดลูกหูลูกตาของเขา
เขาคิดว่าที่นี่เรียบสงบ

ความไกลคือกำแพงกัน...กันคน
นอก
ความกว้างคืออาณาจักร...แห่งตน
เขาจึงพบความเงียบ สงบ และ
สงัด!

เวลาว่างเฉยมานาน
เขายังคงคะนองอยู่กับเกราะเหล็ก
และยังคงขับเคี่ยวม้าตัวสีขาว
เพื่อสู้รบกับความฝัน...เหมือนเดิม!

อนันต์ โอภากฤษ

๑๓ ก.พ. ๒๕๓๐